

Arrest

nr. 83 636 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer 14263.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19.08.2011 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

Op 09.01.2012 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan verzoeker de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08.07.2011, van kracht geworden op 22.09.2011;

Overwegende dat op 19.08.2011, een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van K. A. (...); geboren op 07.10.1985, van Turkse nationaliteit om zijn echtgenote in België, O. S. (...), geboren op 13.04.1986, van Belgische nationaliteit, te vervoezen;

Overwegende dat art 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk moet en zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen;

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 01.12.2011 aan de echtgenote schriftelijk gevraagd had om binnen de maand bewijzen van haar stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor te leggen;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat O. S. (...) een arbeidsongeschiktheidsuitkering van 31.37 € per dag geniet;

Overwegende dat de bestaansmiddelen van betrokkene aldus kleiner zijn dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel ontnomen uit de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikelen 10 en 11 van de grondwet en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De betwistbare beslissing die de afgifte van een visum weigert, wordt als volgt gemotiveerd: “(...)”.

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“(...)”.

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Aangezien dat de bestreden beslissing het gezinshereniging visum van Mijnheer K. A. (...) weigert omwille van het gebrek aan inkomen van zijn echtgenote die bovendien van Belgische nationaliteit is;

Dat deze reden volkomen in strijd met artikelen 10 en 11 van de Grondwet is.

Dat immers, de wet van 8 juli 2011 ter wijziging van de wet van 15 december 1980 voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in verband met de gezinsherenigingsregels twee soort overduidelijke discriminatie heeft veroorzaakt voornamelijk een eerste tussen de rijke Belgische burgers en de arme Belgische burgers en een tweede tussen de Belgische burgers en de Europese burgers die minder dwingende voorwaarden moeten vervullen dan deze die aan de Belgische burgers worden opgelegd;

Dat de Belgische burgers voortaan eveneens van minstens gelijke inkomsten rechtvaardigen moeten aan 120 % van het Inkomen van Sociale Integratie aan het niveau van familie aan last (ongeveer 1185 netto euro per maand). Dit bedrag wordt zonder met het kindergeld, noch met RIS, noch met de uitkeringen van wachten, noch met de uitkeringen van overgang te kunnen rekening houden berekend. En de werkloosheidsuitkeringen kunnen alleen plaatsvinden als zij hoger zijn dan dit bedrag van 1 185 euro en aan voorwaarde om een actief onderzoek van werkgelegenheid te bewijzen. Onder dit bedrag,

zijn echtgenote en zijn kinderen wordt laten komen dus onmogelijk, hetgeen onaanvaardbaar en in strijd met de Grondwet en met artikel 8 van E.V.R.M. is.

De verzoekende partij is immers met een Belgische burger getrouwd en hij zal weldra de vader van een Belgische burger zijn aangezien zijn echtgenote zwanger met het kind van de verzoekende partij is;

Dat de bevalling voor april is voorzien;

Dat het duidelijk dat om het even welke Belgische burger het recht heeft om aan zijn kanten zijn vader en zijn moeder te hebben lijkt om hem toe te laten om in een gezonde familiecel te evolueren.

Dat bovendien, de zwangerschap van mevrouw O.(...) niet goed gebeurt;

Dat zij behoefte aan haar echtgenoot heeft om het te helpen en het te ondersteunen door deze proef;

Dat wegens de betwiste beslissing de verzoekende partij zich ontnomen bevindt van de aanwezigheid van zijn echtgenote op het moment dat ze de meer behoeften ervan heeft;

Dat deze beslissing op basis van een wet is genomen die duidelijk het beginsel van gelijke behandeling tussen alle Belgische burgers schendt, wat de wet beschouwt dat enig de burgers die een inkomen van meer 1185€ hebben, het recht hebben om hun echtelieden of hun kinderen te laten komen terwijl de burgers die een lager inkomen hebben, het absoluut niet kunnen;

Dat de betwiste beslissing artikel 8 van EVRM eveneens schendt waar in zij van feit het eisende deel van twee betrekkingen berooft die door dit artikel worden beschermd, met name de betrekking tussen een echtgenote en zijn echtgenoot en tussen een vader en zijn kind;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4 juli 1996, T.B.P. 1996, 698). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass.. 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18 november 1993, Arr. RvS 1993. z.p.: Antwerpen, 16.6.1998. F.J.F. 1998. 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De regelgeving aangaande gezinshereniging met een Belg werd in belangrijke mate aangepast bij wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna: de wet van 8 juli 2011).

Ingevolge deze wetswijziging, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en die van kracht is sinds 22 september 2011, dient een Belgische onderdaan in functie van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt gedaan, aan te tonen dat hij over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker betoogt dat deze inkomensvereiste volkomen in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat Belgische burgers met een laag inkomen geen recht op gezinshereniging zouden kunnen laten gelden. Tevens zou er sprake zijn van een ongelijkheid ten aanzien van onderdanen uit andere lidstaten van de Europese Unie.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker ontwikkelde kritiek gericht is tegen de wet van 8 juli 2011, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling op zich. Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen. 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001.83).

Artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad:

“§ 2. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoeker opgeworpen schending. De Raad mag niet toetsen aan het beginsel van de niet-retroactiviteit wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N. 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker niet betwist dat hij op grond van de nieuwe wet van 8 juli 2011 niet gerechtigd is op verblijfsrecht. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing, te weten het feit dat verzoekers echtgenote onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen, wordt niet betwist. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft ter zake niets anders gedaan dan de nieuwe wet van 8 juli 2011 op correcte wijze toegepast.

Voorts laat de Raad gelden dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Verzoeker toont met zijn vage beschouwingen niet aan dat er sprake zou zijn van een onevenredige behandeling.

Verzoeker voert slechts aan dat de nieuwe regeling inzake gezinshereniging *“een overduidelijke discriminatie heeft veroorzaakt tussen rijke Belgische burgers en de arme Belgische burgers en ten tweede tussen de Belgische burgers en de Europese burgers die minder dwingende voorwaarden moeten vervullen”*. Verzoeker laat evenwel na zijn bewering aan de hand van concrete elementen te staven.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen.

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Krachtens artikel 40ter en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet kan een echtgenoot van een Belgische onderdaan, bijgevolg slechts aanspraak maken op het recht op gezinshereniging,

indien de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag wordt ingediend, bewijst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve een correcte toepassing van de wet gemaakt.

In zoverre verzoeker opwerpt dat zijn echtgenote momenteel zwanger is en de bevalling voorzien is voor april, laat de Raad gelden dat verzoeker dit element slechts voor de eerste maal opwerpt in zijn verzoekschrift. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geen rekening kunnen houden met de zwangerschap van verzoekers echtgenote. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Bovendien doet de beweerde zwangerschap, waarvan ter staving geen stukken worden voorgelegd, geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. De Raad merkt andermaal op dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing door verzoeker niet betwist wordt, met name het feit dat zijn echtgenote niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker lijkt middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad te beogen. De Raad kan de gevraagde beoordeling niet maken. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvS nr. 166 820, 17 januari 2007).

Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker voert aan dat zijn ongeborn kind het recht heeft om zijn vader en moeder bij zich te hebben. Bovendien zou ook verzoekers echtgenote behoefte hebben aan verzoeker om haar te helpen en te ondersteunen.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve weigering van verzoekers visumaanvraag geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) neemt aan dat uit artikel 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "*Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen*", T VR. 1994, (3), 12). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (RvS nr. 105.413, 5 april 2002)

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC